

Cuộc trốn chạy bóng chân

Tác Giả: Nam Nguyên, phóng viên RFA

Thứ Năm, 07 Tháng 5 Năm 2009 21:48

Số cáo chung của VNCH năm 1975, dồn tập về việc các tri thức u ng đã bỏ nhà ra đi tìm tự do. Bên cạnh số lượng đông đảo những người vượt biên đến các trại tị nạn các nước Đông Nam Á, có trăm ngàn người khác đã vượt qua hai làn biên giới bóng đêm ng.

Bên cạnh 30/4/1975 đánh dấu sự cáo chung của VNCH, cũng là thời điểm hàng tri thức u ng ở Việt phải tìm đường bỏ nhà ra đi để tìm tự do.

Nam Nguyên ghi nhận lại những đường của người tị nạn bóng đêm trong thập niên 1980.

Hàng tri thức u ng bỏ nhà ra đi

Theo ước tính không chính thức, khoảng 2 tri thức u ng ở VN đã đi tìm tự do, một làn sóng tị nạn khổng lồ đã bắt đầu sau sự thay đổi chế độ chính trị ở miền Nam Việt Nam.

Sự cải thiện kinh tế và sự thay đổi 180 độ trong môi trường sống của xã hội, có thể là lý do ra đi của những người có dính líu tới chế độ cũ, và các những người không bỏ chế độ mới làm khó khăn.

Cuộc trốn chạy bằng chân

Tác Giả: Nam Nguyễn, phóng viên RFA

Thứ Năm, 07 Tháng 5 Năm 2009 21:48

Năm 1976, người Việt bị dồn đến tận biên giới biển ở Bắc Úc sau hành trình dài 4.800 km bằng con thuyền đánh cá mong manh sắp chìm, trong 10 năm tiếp sau đó vài trăm ngàn thuyền nhân đã thoát khỏi VN tới các trại tị nạn ở Hong Kong, Thái Lan, Malaysia, Indonesia, Philippines.

Tuy vậy cuộc trốn chạy bằng đôi chân, đi đường bộ từ VN qua Campuchia rồi tới Thái Lan, chỉ thực sự bắt đầu sau khi quân đội cộng sản VN chiếm đóng Campuchia, lật đổ chế độ diệt chủng Khmer Đỏ, đưa lên chính quyền thân Hà Nội. Ngày 21 tháng 12 năm 1978, Bộ đội VN tràn qua biên giới Tây Nam và nhốt người lính đi nón cối đi dép râu, đã lật đổ tị nạn ở Chùa Tháp suốt 12 năm cho tới 1990.

Lời kể của người tị nạn chạy

Câu chuyện của bà Nguyễn Thị Hương ở bang Oregon Hoa Kỳ, một gia đình may mắn đi đường bộ làm ba đợt khác nhau, nhưng cùng gia đình trùng phùng trong trại tị nạn trên đất Thái. Bà Nguyễn nay 70 tuổi kể lại:

“Năm 87, tôi nghe nói lúc bấy giờ bắt đầu VN sắp sụp đổ. Thành ra lúc ấy đi đường bộ từ VN đi dẫu dàng. Tôi đi một mình, khách đi cùng với tôi cũng vài người, nhưng chuyện của tôi đi hơi lâu vì bắt đầu ở bên Campuchia hơn một tháng.

Đi từ Saigon, tôi đến Bến Xe Miền Tây xuống Châu Đốc, ở đó người ta ém tôi một đêm ở nhà nhưng người Việt đã lâu năm ở bên Campuchia. Sáng hôm sau người ta đưa tôi đi bằng xe Honda, coi như đi đường ruồng người lái Honda rất giỏi.

Tôi cũng không biết đi trong bao lâu, khoảng thời gian mệt mỏi thì đi xuống và bây giờ đây là Phnompenh rồi. Từ Châu Đốc cứ đi một giờ thì người ta chuyển tôi sang xe Honda khác. Xe khác chỉ tôi và một người ngồi sau tôi biết tiếng Miên, người ta chỉ sang Phnompenh.

Nói thật với ông họ đi Honda, nhưng khi cần phải cứu nguy. Tôi thì nhớ, thấy Chúa con có đến đức Mẹ không hay là con chết đức mẹ đi, tôi vì họ chạy xe Honda sợ lắm, nhưng họ lái rất

giỏi, để ông ruồng rớt húp mà họ chạy nhanh lắm, nếu mà té xuống thì chắc có chết.

Rồi thì Phnompenh đi qua cảng Kompong Som (Sihanoukville) thì lại là một nhóm người khác.”

Hồi đó ông nhà tôi đi học tập cộng sản ở Việt Nam... Các cháu nhà tôi thu được nhiều quần áo đi học hành hay gì nữa thì đi bán lấy tiền mua quần áo. Tôi thấy tình hình lại càng các cháu không được dễ dàng. Phải nói là tôi cảm ơn Chúa đã cho tôi quý trọng ánh sáng mặt trời.

Bà Nguyễn

Bà Nguyễn vượt biên được năm 1987, ở trong trại tị nạn hai năm, rồi 1989 thì đi Mỹ định cư. Hôm nay trên quê hương mới, nhớ lại quý trọng ánh sáng mặt trời của gia đình mình, bà Nguyễn nói:

“Hồi đó ông nhà tôi đi học tập cộng sản ở Việt Nam... bây giờ thì cộng sản họ không còn nữa... các cháu nhà tôi thu được nhiều quần áo đi học hành hay gì nữa thì đi bán lấy tiền mua quần áo. Tôi thấy tình hình lại càng các cháu không được dễ dàng.

Tôi cũng phải nói là tôi cảm ơn Chúa đã cho tôi quý trọng ánh sáng mặt trời. Sau nữa tôi phải cảm ơn nước Mỹ đã cứu mang gia đình chúng tôi, cho con cái chúng tôi có cơ hội học hành, thấy các cháu nó qua đây nhìn lên thì không bằng ai nhưng nhìn xuống thì nhiều người cũng không bằng mình. Điều đó là phải cảm ơn Chúa, cảm ơn nước Mỹ đã cho chúng tôi cơ hội.”

Ông Nguyễn Minh Quân, một kỹ sư cơ khí từng nghỉ hưu ở Học Bách Khoa TP HCM, cũng là một trong những người tị nạn bị bắt giam. Mười năm đã qua, ông Quân giờ đây 45 tuổi là một công dân Hoa Kỳ cư trú ở Bang Virginia, ông có một gia đình hạnh phúc với vợ và 2 cháu nhỏ cùng nghề nghiệp như ông.

Đến khi đánh giá như thế nào về số phận của năm xưa của mình ra đi vượt biên lúc mới

Cuộc trốn chạy biên chân

Tác Giả: Nam Nguyễn, phóng viên RFA
Thứ Năm, 07 Tháng 5 Năm 2009 21:48

tốt nghiệp, ông Quân đáp:

“Năm đó tôi cũng vào một tốt nghiệp đại học, nghĩa là VN mình hết sức cố gắng để chen chân vào trường đại học. Nhưng sau ngày ra trường thấy mệt quá, mình cũng nhìn những người đi trường, rồi tôi hỏi đến một mình sao làm cái gì, không nhìn thấy một trường lại nào cả. Thành thử vì thế tôi đã quyết định ra đi, chọn là vào lúc bắt đầu chân ra đi là đúng.”

Ông Quân cũng nhớ lại đơn giản về biên của mình tại Saigon năm 1987:

Năm đó tôi vào một tốt nghiệp đại học. Nhưng sau ngày ra trường thấy mệt quá, mình cũng nhìn những người đi trường, rồi tôi hỏi đến một mình sao làm cái gì, không nhìn thấy một trường lại nào cả. Thành thử vì thế tôi đã quyết định ra đi.

Ô. Nguyễn Minh Quân

“Tháng 8 năm 1988 tôi rời Việt Nam, trước tiên xuống Châu Đốc rồi tiếp đây đi bằng ghe nhỏ qua biên giới Campuchia. Tôi vượt biên hai ba lần mới tìm được Thái Lan, tôi vì may mắn được bắt giữ ở biên giới Campuchia, có một lần bị bắt lại một lần nữa có lính VN gác.

Phải qua tôi lần thứ ba tôi mới đi qua Thái Lan. Tôi thấy bên Campuchia bày giăng lưới lính của VN lũng đoạn, khi mình bị bắt người ta chuộc mình ra đưa vào rồi tiếp. Campuchia cũng đi bằng ghe nhỏ qua Thái Lan.”

Như là kể của ông Quân, lúc ông 24 tuổi còn trẻ thân, khi đã tới Phnompenh, những người tiếp xúc đưa ông đi theo xe tới một công trường Kompong Som phía Tây Nam Phnompenh, từ đó xuống ghe nhỏ men theo bờ biển vào đất Thái Lan.

Những con đường vượt biên

Trong thập niên 1980, vượt biên để ng b theo s ghi nh n có nhi u cách. Có th đi t i Gò D u Tây Ninh, đi bằng qua đ ng ru ng v t biên gi i qua Campuchia. T đó nh ng ng i d n đ ng s đ a ng i t i Phnom Penh b ng đ ng l , đi xe t i hay xe g n máy, h i l là cách th c ph bi n c a nh ng ng i d n đ ng.

Nhi u ng i ch n cách đi d dàng h n, nh ng cũng là do ng i t ch c, đi xe đò t i Châu Đ c, ho c m t th tr n nào đó có th ng c dòng C u Long, ghe buôn ch ng i v t biên theo đ ng sông t i t n ngo i ô Phnompenh. T các t nh mi n Tây cũng có th v t đ ng ru ng sang đ t Campuchia.

Ph i qua t i l n th ba tôi m i đi l t qua Thái Lan. Tôi th y bên Campuchia b y gi b lính c a VN lũng đ n, khi mình b b t ng i ta chu c mình ra đ a v r i đi ti p. Campuchia cũng đi b ng ghe n a thì qua t i Thái Lan.

Ô. Nguyễn Minh Quân

Trong nh ng năm 1980, 81, 82, 83 ít có t ch c nào móc n i cho ng i v t biên t i Phnompenh r i đi c ng Kompong Som, xuyên thuy n v t bi n sang Thái Lan.

Th i gian đó, ng i đi đ ng b ph i t Phnompenh, đi xe t i, xe l a ch hàng, th m chí xe bò hay xe đ p t i Battambang, r i t đó ti p t c đi b t i Sisophone m t th tr n cách biên gi i Thái Lan kho ng 40 Km, theo đ ng chim bay.

Khu v c này th ng đ c ch n làm đ a đi m t p k t, tr c khi nh ng ng i tr n ch y đi ti p 40 Km t i biên gi i Thái Lan. 40 km sau cùng này là con đ ng kh i c a ng i v t biên. Nh ng ng i may m n n u có đ c ng i d n đ ng t t, nh ng m i ch ng là m i ng i d n đ ng khác nhau.

Có ng i đ c ph c l n, đ c n m trên xe bò đ i các l p hàng hoá l nh k nh đi theo con đ ng buôn l u mà không b phát hi n. Các khu r ng đ y mìn chôn dày đ c, là n i n nấu cu i cùng c a quân Khmer Đ và tàn quân c a m t tr n gi i phóng Campuchia ch ng b đ i c ng s n VN.

Độc biên giới Campuchia Thái Lan, vùng đầm có kho ng m i t i n n. M t s t i do Khmer Đ h c lính Para qu n lý. Lính Para là thành ph n ch ng cả Khmer Đ l n b đ i VN, nh ng là ph n t vũ trang, vô k l u t h o t đ ng nh l c lâm th o kh u.

Nhi u gian truân, kh i

Ph n l n ng i đi đ ng b toàn ph n, ph i vào t i c a Para t i c khi đ c chúng đ i cho H ng Th p T l y g o, nh ng t i c khi đ c chuy n t i, ng i t i n n th c s đ r i vào đ a ng c t n gian v i các ông ch Para, ph n b c ng hi p, đàn ông thì ph c v nh lao công chi n t i ng.

Nh ng ng i đi đ ng b trong nh ng năm đ u th p niên 1980, t l thành công r t th p, nhi u ng i không bao gi t i đ c vùng biên giới Thái Lan. H có th ch t vì mìn, b B Đ i VN b t h c r i vào tay Khmer Đ hay lính Para Miên.

Tuy nhiên vào nh ng năm cu i cùng t i c khi B Đ i VN rút kh i Campuchia, v t biên đ ng b t n nên khá d dàng cho nh ng ai còn có t i n vàng. Nh ng ng i t ch c đã tìm ra cách cho ng i v t biên đi m t ph n đ ng sông, m t ph n đ ng b và sau cùng là đ ng bi n t c ng Kompong Som.

B đ i VN m i m t vì cu c chi m đóng 12 năm, h s n sàng th ng i b b t v i m t kho n t i n nh hay vài phân vàng, ph i 10 phân vàng m i là 1 ch . Nh v y m t s l n ng i t i n n đ ng b đã thành công trong nh ng năm cu i cùng c a th p niên 1980.

Trong th k 20, ng i Vi t Nam đã ch ng ki n hai cu c di c kh ng l . Năm 1954, chi n tranh Đông D ng k t thúc v i Hi p Đ nh Geneve chia đôi đ t n c Vi t Nam, ba tri u ng i đã r i b làng m c, nhà c a ru ng v n vào Nam tìm t do.

Năm 1975, cu c chi n tranh Vi t Nam ch m đ t v i s toàn th ng c a C ng S n. Công dân VNCH nh ng ng i ch a t ng di c thì đây là cu c ra đi không bao gi quên c a mình, còn

Cuộc trốn chạy bóng chân

Tác Giả: Nam Nguyễn, phóng viên RFA

Thứ Năm, 07 Tháng 5 Năm 2009 21:48

Những người đã mất lòng tin chạy cạy ng sấm, lúi phúi ra đi mất lòng nĩa trong số này có cả thê h con cháu cả a h.

Có bao nhiêu người đã vùi thây ngoài Biển Đông, bao nhiêu người bỏ mạng trong núi rừng Đông Dông.

Ba mươi lăm năm sau ngày kết thúc cuộc chiến, những vết thẹo ng có thể đã lịm sấm. Những người u người t h i, t i sao lch s không thể hi n cách khác để có mặt để t n c VN thanh bình th nh v ng, mà không phải có m y tri u người chết, m y tri u người bỏ x ra đi.